

BALADA O DVOU HRDINECH

Patrik Strohbach

Patrik Strohbach

BALADA
O DVOU HRDINECH

Věnováno mým nejbližším.

Mé rodině a přítelkyni Lucce, kteří mě vždy podporovali v mých autorských snahách.

OD ÚSVITU DO SOUMRAKU

Sotva jsem kvůli nové práci opustil město, už po pár milích jsem svého rozhodnutí litoval. Následující týden strávíme v sedle jako členové ozbrojené patroly, ohlížející se přes rameno, zda nám do zad nemíří kulka nebo se slunce neodráží od hlavně pušky. Jídla jsme sice měli dostatek, nicméně omezovalo se na sušené maso, chléb a fazole. Čutory s vodou nám také vystačí alespoň na několik dní. Navíc jsem tu znal každou skulinu, tudíž jsem dovedl vybrat trasu, vedoucí skrze jezírka, tůně či creeky, kde si zásoby doplníme. Avšak žízeň a hlad nebudou našimi největšími problémy. Ty skutečné vznikaly kvůli Burtu Donovanovi, nechvalně proslulému zabijákovi, který se nebál překročit všechny meze, aby se mu povedlo uzmout, o čem se domníval, že mu právem náleží. Nebyl to však přímo on, koho jsem se obával, neboť bandita momentálně seděl spoutaný v zamřížovaném dostavníku, který jsme měli doprovázet.

Bylo by osudovou chybou myslet si, že jeho dopadením ty nejhorší noční můry skončí. Po Burtově boku se neustále pohyboval jeho bratr Joe, který byl mnohem rafinovanější a ke své práci využíval všechny mozkové buňky, které mu Pán Bůh nadělil. Museli jsme se tedy mít na pozoru, protože jsme počítali s tím, že Joe se pokusí svého nepovedeného sourozence zachránit. Znovu jsem tak zalitoval, že jsem podlehl vidině pěkného balíku peněz, a nechal se zlákat na tuhle sebevražednou misi.

První den jízdy proběhl bez potíží, a jakmile se den nachýlil k večeru, rozhodli jsme se utábořit. Vybral jsem místo pod nevelkým skalním převisem, který přikryje kouř táborového ohně, a vysoká stěna za našimi zády sníží možnosti případného útoku.

Bylo nás pět. Pět ostrých hochů, kteří by naplivali do tváře samotnému ďáblu, pokud by se na nás pokusil vztáhnout ruku. Po zuby ozbrojení a odhodlaní dotáhnout přidělenou práci do konce jsme se uložili kolem hřeby pobitého dostavníku a rozdělili si hlídky. Měl jsem začít, zatímco po třech hodinách převezme štafetu Tim Caddigan, abych si taky na chvíli odpočinul.

Caddiganovi nebylo víc než dvacet, ale nízký věk mu nebránil myslet si, že ho nějaký bandita nemůže doběhnout, a tak se Burta ve volné chvíli pokusil rozčítit, místo toho, aby si hleděl svého.

Seděl jsem na placatém kameni a čistil svou pušku, když se k dostavníku tiše přiblížil mladý Tim s revolverem v ruce. Klepal hlavní o stěnu, ale držel si odstup, aby na něj Burt Donovan nedosáhl.

„Ťuky, ťuky, ťuk,“ zařehotal se. Pomyslel jsem si, že šílenec je slabé vyjádření pro podobné jednání. Takhle se chová maniak, kterého baví provokovat ostatní a nutí je tím k neuváženému činu. Jenže Burt neodpovídal a na trapné narážky nereagoval. Nejspíš byl chytřejší než najatý ochránce.

„Jdi od něj, Time,“ utrousil jsem. „Máme ho dovézt v jednom kuse. Stejně jako tebe.“

Tim mě buď neslyšel, anebo ignoroval. Sázel jsem spíše na tu druhou variantu. Caddigan se totiž rád cítil nadřazený a užíval si pocit vítězství ve chvíli, kdy byl jeho sok bezbranný.

„Hej, šmejde! Vylez odtamtud!“ pokračoval pevným hlasem. „Musíme si trochu promluvit!“

Burt stále nehodlal přistoupit na mladíkovu hru a tím ho doháněl k šílenství. Počáteční drzost tak pozvolna přecházela ve hněv. Caddigan se domníval, že se stane pánem situace, avšak tentokrát se přepočítal. Mladická horkokrevnost se setkala s vydřenou zkušeností a Donovan věděl, kdy je třeba mluvit a kdy být pro změnu zticha. A velice rychle usoudil, že mladý pistolník pro něj nepředstavuje nebezpečí. K podobnému závěru nejspíše dospěl i Tim, neboť se nenávistně mračil.

„Slyšíš mě, ty hromado kravích lejn?“ zvýšil hlas, stále bez sebemenší odezvy. „Mluvím s tebou a ty mi budeš odpovídat! Vezeš si ten svůj podělanej zadek v pohodlným kočáře, zatímco my se trmácíme v horku, prachu a potu!“

„Otevři vrátka a můžeme si to klidně vyměnit,“ navrhl Burt ledově klidným hlasem. „Já si stěžovat nebudu.“

Tim zlostně praštil do dvířek a dunivý zvuk probral spící kumpány. Odhodili teplé deky a popadli zbraně. Rozhlíželi se po okolí a hledali původce nečekaného povyku. Byli nemile překvapeni, když zjistili, že rámus způsobil mladý pistolník, a tudíž jim žádné přepadení nehrozí.

Vstal jsem z tvrdého kamene a odložil hadr, kterým jsem čistil svou winchesterovku. Pravidelná údržba musela chvíli počkat. Pokud nezklidním rozvášněného Tima, koledujeme

si o pěkný malér. Může se pokusit vězně ze msty odprásknout, a tím nás odsoudit k záhubě. Jakmile by se totiž Joe Donovan domákl, že jsme zabili jeho bratra, pronásledoval by nás až na samý konec světa a nepřestal, dokud bychom neryli hubou v zemi.

„To by stačilo!“ ohradil jsem se, pušku prozatím ležerně položenou na rukou. „Odstup od toho vozu a hned!“

Caddigan mě neposlouchal, rozumné uvažování bylo zatlačeno do pozadí nezvladatelným vztekem, který se dral na povrch jako vroucí voda z hrnce.

„Myslíš si, že jsi kdovíjak chytřej, co?“ supěl Tim a neuniklo mi, jak se snaží pomalu natáhnout kohoutek. Výprava sotva začala a už musíme řešit první patálie. Čekal jsem potíže ze strany Donovanovy bandy, nikoliv z vlastních řad. „Uvidíme, jestli ti to vydrží, až ti budu lámat všechny kosti v těle!“ Znovu praštil do obrubně dveří. „Tak vstávej, sakra!“

„Time!“ utrl jsem se na mladíka, a ten se na mě konečně podíval. Z očí mu sršela nenávisť, drkotal zubama a palcem hladil kohoutek, jako by se nedovedl rozhodnout, zda ho opravdu natáhnout či nikoliv. Věděl jsem, že ve vzteku je člověk schopen čehokoliv, a když nedosáhne svého, dopustil by se klidně i vraždy. Jaký je pak rozdíl mezi ním a vězněm v dostavníku? Snad jen v tom, že Tim je prozatím na naší straně. „Schovej tu bouchačku! Až dorazíme do Fort Cornwellu, můžeš se dívat, jak zatřepe nohama, ale do té doby platí moje rozkazy. Burtovi nezkrívíme vlas na hlavě. Raději se běž najist a trochu si odpočinout, máš druhou hlídku a já nebudu poslouchat, že se ti nechce.“

Zasáhl jsem proti němu poměrně příkře, ale pokud bych mu neukázal, kdo je vedoucí výpravy, vystrkoval by růžky čím dál tím víc, než by rozhádal celou skupinku, a tím ji přivedl do záhuby. Cadiggan se nechával strhnout okolnostmi a chyběly mu zkušenosti, které by mladíkovi napovídaly, jak se zachovat, aby nepřišel k úhoně. Činy minulé ovlivňují ty budoucí a mají tendenci člověku vlastní přešlapy vracet.

Timovi nejspíš došlo, jak hloupě se chová, neboť sklonil revolver hlavní k zemi. Podařilo se mi situaci zkrotit, jenže Burt opět promluvil a obnovil kroužící vír problémů.

„Raději svého taťuldu poslechni, synku, nebo dostaneš na zadek.“

Sotva ho bylo slyšet. Zašeptal, jako by tím chtěl zdůraznit skrytou výhrůžku, a právě to Caddigana rozlítilo doběla. Snad, kdyby se Donovan alespoň zasmál, tak by se Tim možná ovládl, ale takhle pro něj narážka znamenala poslední kapku.

„Paddy, otevři ty zatracené dveře, abych si toho grázla mohl podat!“ řekl, načež odstoupil o pár kroků dozadu a namířil na mříže hlaveň revolveru. Má předchozí varování byla rázem zapomenuta, jenže to už i mně došla trpělivost. Z ležérního postoje jsem přešel do pozoru a k pasu přitiskl winchesterovku. Z téhle vzdálenosti jsem hocha nemohl minout, neměl jsem však v plánu střílet. Chtěl jsem mladíka pouze postrašit a přivést k rozumu.

„Dost!“ zařval jsem, až sebou Tim polekaně škulbl. „Okamžitě zastrč kanón zpátky do pouzdra a vypadni od toho prokletého vozu!“

Jenže Caddigan místo, aby sklopil uši a odešel zpytovat svědomí, mě napadl stejně neurvale jako předtím Burta:

„Takže ty jsi na jeho straně? Zastáváš se vraha, který má na svědomí tucet lidských životů! Zaslouží si prostřílet kolena, zlámat ruce a vypíchnout oči!“

„Možná, že ano, ale my nejsme soudci, kteří rozhodnou o jeho osudu. Nejsme ani kati, kteří mu utáhnou špagát kolem krku. Běž se někam zchladit a pak se vrať zpátky.“

Modlil jsem se, aby Donovan opět neplácl nějakou pitomost, která by pokazila mou snahu přivést Caddigana zpět do reality. Vlastně jsem se na něj nemohl zlobit, k mládí drzost a dravost patří. Díky ní chlapci objevují svět a formují svůj charakter. Z některých se pak stanou zvířata jako právě Burt, ale z jiných vyrůstali šlechtní muži, kterým nebylo lhostejné, v jaké zemi žijí. Mezi kterou sortu jsem se řadil já? Toť otázka. Nehodlal jsem však přihlížet tomu, jak se nebohý hoch sám svádí na scestí. Není lehké se na Západě prosadit a zůstat přitom bez poskvrny. Sám jsem každý den sváděl vnitřní boje s nemilosrdným svědomím, a pokud bych mohl vrátit čas, spoustu věcí bych provedl jinak nebo nedělal vůbec. Jenže za chyby se holt platí a člověk se s nimi musí srovnat, jinak ho semelou rychleji, než by to svedl zimní blizzard.

„Fajn,“ procedil Tim mezi zuby, ale nakonec zarazil bouchačku zpátky do pouzdra. Obličej měl nadále brunátný hněvem. „Půjdu se trochu projít. Dneska je krásný teplý večer. Nebojte se, že bych zabloudil. Na cestu mi bude svítit měsíc spolu s tisícem hvězd.“

Otočil se na patě a odkráčel pryč. Zmizel mezi křovinami, načež jsme slyšeli vzdalující se kroky. Jeho

náhlá proměna mě vyvedla z míry, nesměl jsem se nechat zaskočit mladíkovým zdánlivým vstřízlivěním. Bylo mi jasné, že od této chvíle si musím krýt záda. Z Tima Caddigana se mohl stát můj nepřítel, a nehodlal jsem proto nic podceňovat. Záleželo na tom, zda u něj zvítězí mladická nerozvážnost nad silou rozumu, nebo to bude naopak. Třeba se horkokrevný mladík ještě probere, ale na to spoléhat nemůžu. S kulkou v zádech totiž člověk skončí pouze jednou.

Po zbytek noci už byl klid. Vrátil jsem se k čištění své zbraně, zatímco zbytek družiny opět ulehl na tvrdou zem a ponořil se do sladkého spánku. Tim se vrátil asi za hodinu a šramot, který přitom vydával, mě vyděsil k smrti. Na útok Joea Donovana bylo příliš brzy, nicméně i tak se k našemu ležení mohl připlížit Keyowa či Navaho, neboť jsme se nacházeli poblíž jejich lovišť. Ulevilo se mi, když se z křovisek vynořila Caddiganova vytáhlá postava a bez jediného slova se odebrala ke svému lůžku. Za chvíli se ozývalo hlasité chrápání a já jsem si mohl konečně oddechnout. Nerad bych proti tomu klukovi použil zbraň, ale pokud by nebylo zbytí, neváhal bych zmáčknout spoušť. Pár lidí už jsem ke všem čertům poslal, jenže vždy se jednalo o násilníky, lupiče a zabijáky, nikdy ne o neposedného kluka, který by zasloužil spíš pár facek. Dostal se mezi chásku pěkně tvrdých hochů a chtěl ukázat, že se nebojí, ale vybral si k tomu špatný moment. Burt Donovan je příliš tvrdý oříšek i pro nás, natožpak pro mladíka, kterému ještě

teče mléko po bradě. Buď se z dnešní lekce ponaučí a pochopí, že vytahováním a holedbáním ničeho nedosáhne, nebo bude zatracovat všechny kolem, a co nevidět mu někdo vrazí kudlu do zad. Ne všichni totiž budou omezováni mřížemi, aby se na Caddigana nemohli vrhnout.

Budil jsem se snad každou půlhodinu a pohledem ihned zajel k odstavenému vozu. Pronásledovaly mě děsivé sny, že Burt z kočáru uprchl a teď se nás snaží zamordovat ve spánku. Avšak jednalo se o planý poplach, hlídka byla na svém místě a v dostavníku hlasitě oddechoval zadržený bandita.

S východem slunce jsme měli v plánu pokračovat v cestě do Fort Cornwellu, známém jako „Hrob“. Kromě pravidelných vojenských oddílů, sídlících v kasárnách, zde totiž končili také vězni odsouzení na smrt a čekající na výkon trestu. Právě takový si u soudu vyslechl i Burt Donovan, a tak musel zástupce zákona sestavit oddíl, který známého zločince do pevnosti odvede. Já byl jediným členem výpravy, kterého ke spolupráci přizvali, na zbytek ukázali před soudní budovou podle toho, kdo se přihlásil dřív. Živil jsem se totiž jako stopař a předtím jsem jezdil pro armádu jako zvěd. Znal jsem tak tyhle končiny nejlépe ze všech, a představitelé zákona se tak mohli spolehnout, že dostavník povedu stezkami, které považuji za nejbezpečnější.

Abych se trochu probral, rozdělal jsem oheň a postavil na kafe. Jake Larkin, nejstarší člen naší výpravy, uměl tak

silnou kávu, že by donutila mrtvého tančit kankán. Naučil se ji před mnoha lety, když jezdil s kovboji a honáky a společně hnali tisícíhlavá stáda dobytka po Peeplesově obchodní stezce. Černý nápoj tehdy chlemtali každou druhou hodinu, aby únavou nepopadali k zemi. Nechápal jsem, jak mohli po takové náloži vůbec zůstat naživu.

Jake Larkin byl dobrý chlap, který ví, co obnáší tvrdá práce, a neuhýbá před žádným nebezpečím. Kdysi byl dokonce ženatý, ale manželka mu zdrhla s bohatým obchodníkem z Austinu. Nezazlíval jí to, vlastně mu tím prokázala laskavost, neboť jeho přáním nebylo usadit se v některém z velkých texaských měst, nýbrž prohánět se nespoutanou divočinou, pozorovat ji ze hřbetu koně a nacházet se daleko od lidí, jejichž jediným cílem je shromážďovat majetek. Na nabídku ozbrojeného doprovodu kývl z toho důvodu, aby naplnil prázdné kapsy, a mohl si tak dopřát teplé jídlo nebo panáka whisky, jakmile bude po všem. Avšak především mohl být opět svobodný. Kdyby mu nabízeli tahání pytlů s moukou či kování horkého železa, vysmál by se jim do tváře. Svou nezávislost by nevyměnil ani za všechny americké dolary, co jich je na světě.

Tim se nám od samého rána vyhýbal, kávu s díky odmítl, načež si sbalil příkrývku a vydal se osedlat koně k celodenní jízdě. Včerejší ponížení ho očividně velmi ranilo. Mohl jsem jenom doufat, že nebude natolik hluboké, aby ovlivnilo jeho budoucí činy.

„Paddy?“ oslovil mě známý hlas. Škubl jsem sebou a ihned procitl zpátky do reality. Byl to Chico Cortéz, jehož nebavilo rýpat se v zemi pro pár brambor, a tak se rozhodl vyrazit přes Rio Grande do Texasu najít bohatství a slávu.

Jenže na rozdíl od Tima, Chico se nikdy zbytečně nepředváděl a raději se držel stranou. Nemluvil, když nemusel, a nestřílel, když mu nehrozilo bezprostřední nebezpečí. Avšak pro pár dolarů by přijal jakýkoliv džob, při kterém by nemusel zbytečně ohýbat záda, a doprovod vězeňského vozu se jevil jako ta správná fuška pro ambiciózního mladíka.

„Co se děje, Chico?“ odvětil jsem a usrkl horké kávy. Její chuť mi připomínala hořkou čokoládu, kterou jsem nedávno ochutnal u potulného obchodníka z Louisiany. Po včerejší kofeinové smršti starého Larkina jsem měl na hlídce nutkání začít dělat kliky. Tak divoce mi moje srdce bušilo.

„Kudy máš v úmyslu vést Burtův královský kočár?“ zeptal se Mexičan a dloubal se při tom v nose. Slušného vychování příliš nepobral, ale potíže s ním nebyly, tak jsem jeho občasné výstřelky přehlížel. „Nacházíme se totiž na samém začátku indiánských lovišť a vsadil bych krk, že pokud pojedeme po hlavní cestě, můžeme se těšit na jejich společnost. Obrněný vůz zajisté přitáhne jejich pozornost. Nebudou vědět, že je bezcenný, ale i kdyby se toho dovtípili, stejně by proti nám vytáhli do boje. Pět bělošských skalpů by se dobře vyjímalo na jejich oštěpech, amigo.“

„Já vím,“ přitakal jsem. „Jenže kvůli vozu je potřeba najít stezku dostatečně širokou, aby po ní mohl bez problémů projet, a v těchhle končinách se jich mnoho nevyskytuje. A pokud opustíme hlavní cestu, pro Donovanovy jezdce nebude složité nás sledovat. Zároveň jim ulehčíme výběr místa pro vhodné přepadení. Nevím, co je horší. Jestli mít v patách hladové indiány nebo se srazit s tlupou zabijáků.“

„Setkat se s Navahy tváří v tvář by chtěl jenom naprostý šílenec,“ opáčil Chico. „Jsou cruel neboli krutí a líbí se jim pohled na plačícího vaquera, který škemrá o milost.“

„Bojoval jsem proti Komančům, unikl tuctu Čejenů a vykouril dýmku míru s Oglaly, takže vím, co jsou rudoši zač. Nejprve nás budou jenom pozorovat, aby si udělali obrázek o našich plánech. Pokusí se odhadnout směr naší cesty, obsah vozu, počet zbraní a odvalu, se kterou jsme vjeli do jejich teritoria. To může trvat den, dva nebo i pět, záleží na jejich trpělivosti a touze po boji. Posléze se začnou objevovat mezi stromy, na skalních římsách, v kaňonech a roklich. Vystaví se nám na odív, aby nám dali najevo, že o nás vědí, a přesto se nás nebojí. Pokusí se nás znervóznit a rozhádat. Nejednotná a našťvaná družina je snazším cílem než odhodlaná skupina mužů, držících pospolu. Na obzoru pak zpozorujeme kouřové signály, načež se nás pokusí obklíčit. Stáhnou se okolo jako smečka vlků, čekajících na svou kořist. A jakmile vyjde slunce, zaútočí. Nejlépe v trojnásobné přesile, aby si byli jisti svým vítězstvím.“

Chico se drze uchechtl. „A ty jim hodláš vjet přímo do náruče a odkázat nás na jistou smrt? To teda pěkně děkuju, amigo.“

„Nejde jen o nás,“ vysvětlil jsem. „Stejnými problémy si budou muset projít i Donovanovi pistolníci. Třeba dají indiáni přednost pořádné bitvě než bezbrannému kočáru. Třeba jim tucty skalpů připadnou jako lákavější odměna. Vymlátí se pak mezi sebou a my pojedeme skrz, aniž by si nás někdo všiml.“

KDO JE KDO?

Jakmile jsme dopili kávu, uhasili jsme oheň a zapřáhli dostavník, abychom mohli co nejdříve pokračovat v cestě. Koně sebou neklidně vrtěli, přešlapovali z místa na místo a házeli hlavami. Larkin je musel neustále konejšit, aby jim mohl navléct ohlávku a připevnit uzdu. Čtyřspřeží nebylo jednoduché řídit, ale staroch Jake patřil mezi zkušené kočí, kteří dokázali vzpurná zvířata přivést k rozumu. V době, kdy jezdil s těmi nejtvrďšími kovboji, zkontroloval desítky divokých koní, a proto mu několik čtvernožců nemohlo činit větší potíže. Do hodiny se vysoukal na kozlík, a my tak mohli zase vyrazit.

Skalní převis jsme nechali daleko za sebou a vrátili se na širokou hlavní cestu. Pod koly vozu se točila vrstva štíplavého prachu a několik smítek mě podráždilo v očích. Bylo sucho, v těchtole oblastech přšelo zřídka, a půda tak byla velmi vyprahlá a popraskaná. Na horizontu se vzduch tetelil horkem a dával vědět, že dnešní den bude stejně teplý jako ten předchozí. V čutoře jsem však stále měl dostatek vody a než se dostanu na dno, dojedeme k oáze, kde si tekutiny doplníme.

Jel jsem v čele kolony, abych obhlížel krajinu a reagoval na případné hrozby či nejasnosti. Rovněž jsem si dával pozor, abychom nesjeli z vytyčené cesty a Fort Cornwell nenechali daleko před sebou. Odhadoval jsem, že se nacházíme na vlnité prérii, které se říkalo Větrné pláně, původně z žertu, protože v těchto místech vítr zpravidla nefoukal. Před námi se pak rozléhala skalní bludiště, jež

předcházela zasněženým vrcholům hor. Když člověk nevěděl, kudy se vydat, snadno se ztratil, ale já tu znal každou skulinu, tudíž nám podobný osud nehrozil.

Zaslechl jsem vedle sebe dusot kopyt a po mé levé ruce se vynořil Chico Cortéz. Mladý Mexičan se honosil stejným příjmením jako slavný španělský dobyvatel, který putoval Jižní Amerikou a bojoval s tamními indiánskými kmeny. Nedalo se říct, že by Chicovi vadilo, když si ho se slavnějším jmenovcem pletli, a nejednou se mu díky smyšleným historkám podařilo ulovit povolné děvče a odvléct si ho do postele.

„Co se děje, Chico?“ zeptal jsem se Mexičana. Bylo jasné, že za mnou nepřišel z nudy, z očí mu koukaly obavy a váhal, zda je vyslovit nahlas. Tak jsem Cortéze předběhl a nedal mu na vybranou.

„Všiml sis, jak se teď chová mladej Tim?“ vysoukal ze sebe Chico. Vlastně mě překvapil. Čekal jsem, že mi připomene náš ranní rozhovor ohledně průchodu indiánskými lovišti. Nikdy ho nezajímaly osudy jiných lidí a staral se sám o sebe. „Od tý doby, co jsi ho sjel jak neposlušného psa, stáhl ocas mezi nohy a straní se zbytku skupiny.“

„Well, já vím,“ přikývl jsem a toho rána snad po tisíci prohlédl okolní krajinu. Nikde nic, všude ticho a klid. Žádné známky cizí přítomnosti, ať už indiánské či bělošské. „Chová se vážně divně. Ale já ve své družině nestrpím zbytečné problémy, ať už se týkají samotných členů či vězně ve voze. Chtěl jsem mu dát lekci, aby se přestal chovat jako hlupák. Pro ty není na Západě místo. Obvykle končí v dřevěných truhlách, kterým se říká rakve. Nevím, jaký

k němu zaujmout jiný postoj. Kdysi jsem byl jako on. Drzý, pyšný a vychloubačný. Nebýt jedné nešťastné události, nejspíš bych žral hubou hlínu. Nerad bych viděl, že ten chlapec dopadne na záda a už se z nich nezvedne.“

„Máš recht,“ odplivl si Cortéz a zatáhl za uzdu, aby ukáznil neposlušného koníka. Stácel doprava a vrážel do mého hnědáka. Ten to nesl nelibě a nervózně pohazoval hlavou. „Herko mizerná! Ruplo ti v kouli? Dneska se chováš hůř než prvňáček ve škole. Jenže mě trápí ještě jedna věc. Tím se začal přátelit s Ronaldem Bensonem.“

Trhl jsem sebou, div jsem nesletěl ze sedla. Ronald Benson byl zamklý pistolník, který po celou dobu neřekl jediné slovo. Zpod krempy jeho klobouku na nás vykukovaly jestřábi oči, které jako by ohmatávaly všechno, co jim vstoupilo do zorného pole. Naháněl hrůzu a nebyl jsem jediný, kdo se mu obloukem vyhýbal. Benson budil rozpaky svým neotřesitelným sebevědomím, a pokud jste mu šli naproti, nikdy vám neuhnul. Prostě dotyčného přinutil změnit směr chůze, aniž by promluvil. Vždycky se držel vzadu, kde na něho nebylo vidět, a v saloonu si vybíral místečka pod schody, kde měl nejlepší přehled o aktuálním dění.

„Zatraceně!“ ulevil jsem si a doufal, že mě ostatní neslyšeli. „Kdy to ten blázen stihl?“

„V noci, když jsi spal a já měl zrovna hlídku,“ řekl Chico, ale ztišil hlas, aby ho nemohly zaslechnout špatné uši. Tím se držel vzadu, nicméně s Ronaldem nejel. Ten celý průvod s dostatečným rozestupem uzavíral. Jaké jsou jeho úmysly? Nechal se najmout za pár šupů, aniž by se na cokoliv zeptal. Prostě to bral jako samozřejmost, která se děje každý den a

nestojí za povšimnutí. Podivné, uvědomil jsem si a zároveň se rozhodl dávat na žoldáka větší pozor. „Vyměnili si sotva pár vět, ale Caddigan se potutelně usmál. Jakmile si dva chlapi něco šuškájí, tak se buď jedná o nějaký žert, prodejnou ženskou nebo plánují vrazit mezi nás klín. Pochybuju, že Roland zná nějaké fóry, a ženské na tyhle frajery moc neletí, takže se přikláním k té poslední možnosti.“

První zastávku jsme udělali u malého creeku, který sice pomalu vysychal, ale prozatím v něm byl dostatek vody k občerstvení a napojení koní.

„Odkud vlastně pocházíš, Paddy?“ zeptal se mě Jake Larkin, zatímco kontroloval, jestli je dostavník řádně zabezpečený. Burt Donovan byl až podezřele klidný vzhledem k tomu, že se za pár dní zhoupne na provaze. Měl proto pochopitelný důvod. Nevěřil totiž, že do Fort Cornwellu skutečně dorazí. „Nemáš texaský přízvuk a nedokážu ho přiřadit k žádnému z okolních států.“

„Narodil jsem se do rodiny irského obchodníka a americké švadleny,“ pronesl jsem zahlobaně. Po celou dobu jsem měl Caddigana s Bensonem na očích, ale ti dva se k sobě vůbec nepřiblížili. Jako by se ani neznali. Co asi mohl nebezpečný pistolník říct nezkušenému chlapci? Radil mu, aby si na mě počíhal ve stínu, stejně, jako by to udělal on? Třeba jen zbytečně vidím černé mraky na modrém nebi, ale nedokázal jsem se zbavit pocitu, že za hochovou proměnou nestojí stud, nýbrž nekalé úmysly. „Vyrůstal

jsem v Coloradu, než jsme se museli přesunout sem na jih. Projeli jsme Arizonou, Novým Mexikem a poté se usadili asi dvě stě mil od Rio Grande. Táta si znovu otevřel svůj obchod, mámu zaměstnali v kuchyni jako pomocnou sílu.“

„V Coloradu se vám přestalo líbit?“

„Ne, táta si to rozházel u party ničemů, kteří mu vypálili krám, a kdyby si nesbalil svých pět švestek, ležel by pod drnem i on. Byl jsem tehdy příliš malý, mohly mi být tak čtyři roky, ale dobře si pamatuju strach a beznaděj v obličejí svého otce. Vyděsil mě a já následující týden špatně spal. Neustále jsem plakal a vlastně ani nevěděl proč.“

„Svět dobrákům nepatří,“ utrousil Larkin. „Osamělý hrdina nemá šanci obstát proti zločincům a vrahům. Buď se jim postaví, anebo ho věčné neúspěchy donutí vzdát se všeho, čemu v životě věří. Avšak jeho boj je povětšinou marný. Zatímco on válčí se ctí, jeho protivníci používají nečestné triky, kterými ho dřív nebo později porazí. Zdá se to zbytečné prosadit si svou, stejně tě jednou bezpráví dožene a setne ti hlavu.“

„Jenže já se vzdávat nehodlám,“ pokračoval jsem. „Přece si nemůžeme pořád dokola říkat, že se nedá nic dělat, a mávnout nad tím rukou. Protože pokud tak učiníme, jsme stejně vinni jako ti, kteří zlo páchají. To, že jsem celé dny a noci plakal, mě o pár let později přivedlo k myšlence pomáhat slabším a utlačovaným. Když to neuděláme my, tak kdo jiný se postará o prosazování spravedlnosti? Marshallové jsou často zkorumpovaní nebo k věcem lhostejní, ale já si hvězdu připnout nehodlám. Chci chránit zájmy slušných lidí a bandity přivádět před soud. Třeba se mi povede dopadnout psance, který by za pár let povraždil

tucet malých dětí, páčil domovy farmářům či znásilňoval jejich ženy. Někdo namítne, že se jedná o stéblo trávy, ale cožpak tisíce květů dohromady netvoří zahradu?“

Kdybych měl možnost zaklepat na dřevěný rám, nejspíš bych tak učinil. Prozatím jsme totiž nenarazili na žádné stopy svědčící o přítomnosti indiánů. Třeba zrovna pěstují byliny nebo stahují bizony z kůže, a tak nemají čas starat se o párek bledých tváří, pomyslel jsem si naivně.

„Jak daleko jsme asi od Fort Cornwellu?“ přemítal Chico a poškrábal se na bradě. „Vím, že jsme v sedle teprve druhý den, ale už teď bych netrefil zpátky.“

„Pokud všechno půjde jako po másle,“ odpověděl jsem mu, „mohli bychom stanout před branami pevnosti do soboty. Dneska je středa, takže se obrň trpělivostí, hochu. Pod širým nebem ještě strávíme pár dlouhých nocí.“

„Příroda mi nevadí, amigo,“ usmál se Cortez. „Pokud ji necháš být, neublíží ti. Lidé, to je mnohem proradnější pakáž. Jednoho takového si hřejeme na prsou. Nezdá se ti, že Donovan je až moc klidný? Já bych na jeho místě šlel hrůzou při představě ohňů pekelných.“ Chico se pokřížoval, načež vzhlédl k nebi, jako by prosil Boha všemohoucího o soucit.

Mladý Mexičan trefil do černého. Burt byl krotký jako beránek a zdálo se, že se o svět kolem sebe vůbec nezajímá. Pobroukával si neznámé písničky, smál se vlastním prisprostlým vtipům nebo klímbal s kloboukem položeným na tváři. Z kočáru si udělal pojízdný domov, klepal na

dvířka, někdy prosil o cigarety, ale nikdy ne o milost. Nesnažil se nás uplácet, vyhrožovat bolestivou a zdlouhavou smrtí nebo přetáhnout k bandě svého bratra. Jeho sebevědomí neutrpělo jediný šrám.

„Věří, že starší brácha ho přitancí vysvobodit,“ zašklebil jsem se. „Cesta do pevnosti je dlouhá a nebezpečná a přihodit se může ledacos. Přejde mi absurdní nasazovat krk pro tuhle bestii, zatímco si spokojeně leží ve voze a čeká na svého spasitele.“

„Neboj se, amigo,“ uchechl se Chico a významně poplácal pažbu revolveru, čouhajícího z pouzdra u pasu. „Jestli mám zhebnout v téhle pustině, poslední náboj poletí do Burtovy hlavy.“

„Nechci, aby ses kvůli němu takhle zahodil,“ kroutil jsem hlavou. „Věříš přece v Boha a ten by tě zatratil, kdybys v poslední hodině svého života místo zpytování svědomí myslel na další zabíjení.“

„Myslím, že by mě pochopil,“ vzhlédl Mexičan k nebi a roztáhl paže jako kněz u oltáře. „Ani náš Pán nemůže souhlasit s tím, že mu po světě běhá taková verbež.“

STOPA NESTIHLA VYCHLADNOUT

Nakonec jsem stopy objevil, ale jiné, než bych v tomhle kraji očekával. Vlnící se prémie pomalu přecházela v travnaté nížiny a pod nohama nám přibývalo zeleně. Zvířata trávu začala ihned okusovat, zatímco jsme sesedli a já rozhodl, že budeme pokračovat teprve po důkladném obhlédnutí znaků v zemi.

Larkin, Caddigan a Benson hlídali vězně, zatímco Chico mě doprovázel. Víc očí víc vidí a ani ten nejlepší zvěd není neomylný, takže jsem si nehodlal na nic hrát.

Chico se postupně stal mým přítelem. Starý Larkin byl sice správný chlap, ale nikdy jsme nenalezli společnou řeč. Děлил nás od sebe velký věkový rozdíl, nicméně vzájemně jsme se respektovali. V případě potřeby jsem se ho mohl zeptat na radu a vím, že by mě nenechal na holičkách. Chico byl jiný. Trápily ho stejné problémy, světem se nenechal zatlačit do kouta a překypoval energii, tolik typickou pro mladého člověka.

Mohli jsme ujít nanejvýš dvě stě yardů, když jsme se ocitli na velké pastvině s udusanou trávou, výmoly a dírami, které musel způsobit průchod velkého množství zvířat. Stopy se křížily mezi sebou a vyrážely do všech světových stran. Zároveň se táhly několik desítek yardů daleko, takže je člověk nemohl spatřit všechny. Byly poměrně hluboké, což mi mnohé napovědělo.

„Co si o tom myslíš?“ zeptal se mě Chico.

„Přes pastviny někdo provedl stádo dobytka,“ zamyslel jsem se a rozhlédl se kolem dokola. Louka se táhla zdánlivě

do nekonečna, avšak na horizontu se svažovala strmě dolů. Po mé levé ruce se pak ve vzdálenosti pár mil rozkládaly husté lesy. „Nevím o tom, že by se v okolí nacházel ranč, ale je pravda, že jsem tu už mnoho let nebyl. Nicméně, který blázen by si postavil dům v samém srdci indiánského území?“

„Třeba to nebyl dobytek, ale stádo bizonů,“ přemítal Cortéz a balil si cigaretu.

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne, ti to být nemohli. Jejich stáda se pohybují západně odtud. Zdržují se poblíž Carterovy rokly v El Pacově údolí. Tam se stávají terčem lovců kožešin nebo hladových rudochů. Tady se nikdy nevyskytovali a silně pochybuju, že by se dostali mimo své obvyklé útočiště. Tudy se prohnalo stádo skotu, které vedla parta honáků.“

„Třeba tu žádné rancho není,“ uvažoval Cortéz, načež si zapálil. „Možná ti hombres vedli stádo na trh, kde ho plánovali tučně prodat.“

„Taktéž ne. Dobytek se žene po předem určených trasách. Cooperova obchodní stezka je mnohem bezpečnější, širší a podél ní se nachází velká spousta stanic, kde je možné doplnit zásoby. Touhle krajinou by hnal stádo jenom naprostý pomatenec. Indiáni by o něm hned věděli a osamocení kovbojové jsou pro ně snadným soustem. Jejich skalpy by si pověsili na opasky jako trofeje. Hergot, tohle se mi nechce líbit.“

„Co teda budeme dělat? Ty jsi šéf, takže se podřídíme tvému rozkazu.“

Přemýšlel jsem jenom krátce. Za pár hodin se setmí a já bych se nerad zdržoval na otevřené pláni. Kdoví, třeba se za těmi lesy nacházely hloučky netrpělivých indiánů nebo se

zdržovaly na horizontu. Čekají, až padne tma, aby nám vyrazili v ústrety. Kavalerie jim sice značně zatla tipec, ale díky tomu byli mnohem podrážděnější a agresivnější. A co teprve Joe Donovan? Kde se asi nachází ta jeho zpropadená banda hrdlořezů?

„K ranči to dozajista nebude daleko,“ odpověděl jsem. „Vydáme se tedy po stopách a požádáme o nocleh. Rád bych dneska zakouzl něco teplého a nemusel se strachovat, jestli někdo uvidí náš oheň. Výdaje samozřejmě uhradíme, nejsme zloději.“

„Jsi si tím jistý, amigo?“ pokrčil Cortéz obočí. Zdálo se mu, že mé rozhodnutí neschvaluje. „Pokud nás Joe vyhmátne a podaří se mu prolomit naši obranu, nezabije jenom nás, nýbrž také obyvatele ranče. Budovu vyplení a vypálí do základů. Ženy znásilní, a to se modlím, aby po dvoře nepobíhaly děti.“

„Jsem si toho vědom,“ přikývl jsem smutně. „Ale prozatím nic nenasvědčovalo tomu, že se v naší blízkosti pohybují rudoši nebo nás sledují Donovanovi jezdci. Dobrá tedy, na ranči nocovat nebudeme. Alespoň si však vyptáme zásoby a nakoupíme, co nám ti dobří lidé budou moci poskytnout. Jídla a munice není nikdy dost. Pojd', vrátíme se zpátky. Tady už toho moc nesvedeme.“

Chico souhlasil, a tak jsme otočili koně, načež se pomalu vydali k dostavníku. Můj instinkt zvonil hlasitěji než kostel v pravé poledne, ale nedokázal jsem ho umlčet. Hergot, co tu vlastně nehraje? Všechno jde příliš snadno, zatím jsme kromě Timova divadýlka nemuseli řešit vážnější problémy. Právě to mi nedoprávalo pokoje. Pane Bože, chraň nás ode všeho zlého, probleskla mi hlavou notoricky známá slova

křesťanské modlitby. Doufal jsem, že můj spolehlivý instinkt by se pro jednou mohl mýlit.

Jake Larkin si prozpěvoval starou dobrou jižanskou Dixii, ale zmlkl, jakmile se dozvěděl o našem objevu z travnatých plání. Caddigan se stále držel vzadu a neuniklo mi, že Benson zaujal pozici po jeho levé ruce. Ti dva spolu určitě pečou nějakou neřest, pomyslel jsem si trpce. Na to bych vsadil krk. Možná se mě instinkt snažil varovat právě před nimi.

Brzy jsme spolu mohli pokračovat v cestě. Larkin se sice tvářil kysele, ale protestovat se neodvážil. Uvědomoval si, že se jedná o jedinečnou příležitost doplnit zásoby a zpříjemnit si tuhle strastiplnou pouť. Třeba by nám mohli poskytnout nějaký tabák nebo doutníky, pomyslel jsem si. Nebo trochu čokolády?

Opět jsem se ujal velení a snažil se určit, kudy se stádo vydalo. Směřovalo ke svažujícímu se kopci, na jehož úpatí se nacházela řeka Neches. Její břehy byly pevné a proud silný. Poskytovala vláhu celému kraji, a právě díky ní tu rostlo tolik trávy, aniž by ji vysušilo horké slunce. Pokud by tu někdo zakládal ranč, nejrozumnějším místem by byla pláň poblíž nosné řeky. Protékala rovněž texaskými městy a vlnila se nedaleko od Fort Cornwellu. Stačilo se tak držet podél břehů a člověk se nemohl ztratit. Vůz se držel asi dvacet yardů zpátky, abych ho mohl zavčasu varovat, kdybych narazil na nějakou překážku. Nu, a Benson tuhle vzdálenost dodržoval pro jistotu dvojnásobnou.

K vrcholku jsem přijel během několika minut a hořel zvědavostí, co spatřím na jeho dně. Nikdo se mě nepokusil zastavit, ostatně na otevřené pláni by se léčka plánovala složitě. Přesto jsem nehodlal podceňovat ani tu sebevíc nesmyslnější variantu.

Zastavil jsem na hřebeni, a pokud by se někdo podíval tím směrem, spatřil by mě v plné kráse, čnicího jako sochu řeckého boha na Olympu. Vzápětí jsem spatřil tajemný ranč. Dvě stavení, z nichž jedno tvořilo hlavní budovu, k níž přiléhalo skladiště. Druhé pak plnilo funkci stáje. V dřevěné ohradě přešlapovalo na tři tucty krav. Zbytek musel být buď prodán na dobytčím trhu, nebo se proháněl na jiných pastvinách. A nebo jsem se spletl v odhadu. Žádné stovky dlouhorohého skotu traviny nebrázdily a já se přepočítal. Ostatně, soudě podle velikosti a rozlohy ranče, nezaměstnává tolik kovbojů, aby dokázali ukočírovat trojciferný počet krav.

„Tak se jim podíváme na zoubek,“ zamumlal jsem si sám pro sebe. Otočil jsem se přes rameno, abych zjistil, zda je mi družina stále v patách. Posléze jsem mlaskl, což bylo pro hnědáka signálem k zahájení sestupu. Kopec byl příkrý, ale zvíře si s ním dovedlo poradit. Ranč uprostřed země nikoho, blesklo mi hlavou. V Texasu je možné cokoliv.

Přes řeku Neches se přebrodit nešlo, na to byla příliš hluboká a proud silný. Nedaleko se však nacházel dřevěný most, který tu pravděpodobně vystavěli majitelé malého

dobytkářského království, aby se rychle dostali k pastvinám na kopci. Okliku si nemohli dovolit.

Řeku Neches jsme zvládli překonat bez obtíží a namířili si to k budově. Venku se nikdo nenacházel a ranč na rovné planině působil jako mateřské znaménko na lidské pokožce. Nehodil se do této pusté prázdnoty, vyčnival až příliš okatě a byl zázrak, že tu stál bez jediné poskvrny. Jeho provoz musel být finančně nákladný a nechtělo se mi věřit, že si na sebe dokáže vydělat. Zásobovatelé či případní kupci by se těžko vydali do navažských teritorií bez ozbrojeného doprovodu, a ani ten by nezaručil bezpečný průchod. Druhou věcí, která drásala mou mysl, bylo hnaní dobytka samotné. Banditů se sice bát nemuseli, ale tím výčet jejich problémů teprve začínal. Navahové se na tlusté krávy třásli. Nasytily by je na dlouhé týdny a část masa by uložili na zimu. Bizonů ubývalo, a indiáni se tak museli poohlížet po alternativním řešení. Dobytek by jejich starosti zčásti vyřešil a takovou příležitost by si určitě nenechali proklouznout mezi prsty. Nenacházel jsem tudíž na jediný důvod, proč by někdo zvolil polohu pro svůj ranč právě tady. Desítky mil daleko od nejbližšího města, uprostřed nepřátelského teritoria, odkázání pouze sami na sebe a své vlastní dovednosti. Vybavil jsem si několik zoufalců, kteří se o podobné kousky pokoušeli v Oklahomě, ale Čejen s nimi do půl roku zamávali. Ranče shořely na popel, muže umučili a rozčtvrtili. Jejich hlavy pak nabodali na dřevěné kůly. Ženy odvěkli do tábora, kde z nich udělali podřadné squaw. Většina z nich se pokusila spáchat sebevraždu, a pokud neuspěla, dočkala se krutého trestu.

„Nechte mě mluvit,“ přikázal jsem zbytku skupiny a přiměl koně klusat.

V okně se mihla široká postava, načež se otevřely dveře a ven se vypoťácel postarší muž v dlouhých holínkách. Zastavil na verandě, kde ho přikrýval stín blížícího se večera, ale neuniklo mi, že u pasu třímá brokovnici, jejíž hlaveň mířila přímo na nás.

Zdvižením pěsti jsem kolonu zastavil. Vrzání kol utichlo a pouze zpívání cvrčků narušovalo napjatou atmosféru. Doufal jsem, že muž na verandě nepatří mezi vzteklouny, kteří nejdřív střílí a potom se ptají.

„Dobrý den, mister,“ smekl jsem klobouk na důkaz úcty a počestných úmyslů. „Smím přijet blíž, abychom si spolu mohli pohovořit? Mí lidé zůstanou stát na místě a počkají na nás. Na důkaz míru přivážu opasek s coltem ke hrušce sedla.“

„Kdo jste a co tu pohledáváte?“ sykl stařík a hlavní pušky pokynul směrem k mohutnému dostavníku. „Wells a Fargo tímhle směrem své vozy neposílá. Zabloudili jste?“

„Příliš mnoho otázek najednou, mister,“ usmál jsem se a znovu si nasadil plochý širák. „Ale pokusím se vám je všechny zodpovědět, abych rozptýlil vaše obavy. Jmenuji se Paddy Radigan a jsem vedoucím téhle špinavé výpravy. Nezabloudili jsme a ani nepatříme k Wells a Fargu. Jednoho pasažéra však převážíme. Jenomže tenhle chlápek si kočár neobjednal dobrovolně. Máme totiž za úkol dopravit na fortcornwellskou šibenici samotného Burta Donovana.“

„Vybrali jste si zrádnou a nebezpečnou cestu,“ zabručel muž.

„To ano,“ souhlasil jsem. „Neměli jsme však na výběr. Ostatně, váš ranč je na tom podobně.“

„O můj ranč se nestarejte, pane Radigane!“ vyštěkl stařík, ale jeho brokovnice přeci jen o palec klesla. „Dobrá tedy. Koně uvažte před domem a přijďte za mnou dovnitř. Revolver si smíte ponechat.“

Starý rančer zapálil petrolejku, aby z pokoje vyhnal převládající šero. Úplná tma sice padne až za pár hodin, ale muž očividně neměl rád, když účastníkům hovoru neviděl do tváře.

Muž nás přijal v obývacím pokoji, který mi nezbylo než obdivovat. Spatřil jsem polstrovaná křesla spolu s okrasně vyřezávaným dubovým stolem uprostřed. Prosklené knihovny podél stěn přetékały knihami, v jedné se nacházely skleničky na whisky či plechové tácy. Podlahu zakrývaly třásnité koberce a na okenicích visely bílé závěsy. Na stěně jsem spatřil několik pušek a podle toho jsem mohl určit, že se zde nenachází malé děti, jinak by zbraně byly pečlivě uschovány.

„Nuže, co pro vás můžu udělat, pane Radigane?“ zeptal se rančer po chvíli.

„Well, strávili jsme druhý den v sedle a rádi bychom doplnili zásoby,“ vysvětlil jsem. „Pokud nás vyhmátnou rudoši, bude se nám proviant hodit. Indiáni však nejsou naši jedinou starostí. Budu k vám upřímný, mister...“

„Kerb Allison,“ představil se stařík. Vlasy mu slezly z hlavy už dávno, pouze po stranách čouhaly šedivé

chomáče. Vypadal jako muž, který ví, jak se prosadit v tomhle tvrdém světě. Mozolnaté a statné ruce svědčily o dřině, kterou musel podstoupit, aby se uchytil, a vrásky pro změnu připomínaly starosti, které překonal.

„Tak tedy budu k vám upřímný, mister Allison. V patách se nám drží tlupa banditů, a pokud se jim podaří nás zaskočit, dojde ke krvavému střetu. Každý náboj rozhodne o přežití. Za každý poskytnutý kus samozřejmě zaplatíme patřičnou sumu.“

Kerb Allison mlčel. Nejspíš nad vyslovenou prosbou důkladně přemýšlel a nechtěl se unáhlit. Potraviny možná nezískáme, ale náboje by rančer postrádat mohl. Jistě, pro boj s indiány se bude hodit každá kulka i jemu. Těžko na cokoliv sázet. Musel jsem počítat s možností, že odtud odjedeme s prázdnou.

„Co jsou ti lidi zač?“

„Té bandě šéfuje Joe Donovan, bratr vězně z dostavníku. Nejspíš jste o něm někdy slyšel. Jeho jméno si lidé šeptají od břehů Rio Grande až po hranice s Coloradem. Přepadl desítky vlaků, Butch Cassidy se Sundance Kidem by bledli závistí. Banky donutil najímat dvakrát tolik pistolníků. Je to hotový postrach mezi psanci. S revolverem je obratnější než hadí žena a nebojí se ho použít proti komukoliv, kdo se mu postaví do cesty.“

„Pokud Donovan zjistí, že jsem vás na ranči pohostil, pokusí se z nás vymlátit, kudy jste se vydali. Omlouvám se, ale nemohu ohrozit svou rodinu. Musíte okamžitě odejít!“

„Chápu vaše rozčarování, mister,“ bránil jsem se a snažil se staříka uklidnit. „Nehodláme se zdržovat déle, než je nezbytně nutné. Budeme v sedlech ještě dlouho a chtěl jsem

svým mužům trochu přilepšit. Snídaně, obědy a večere se omezí na fazole z konzervy a kůrku chleba. Čerstvé maso by jim zlepšilo náladu.“

„Lituji, ale nemohu vám být nápomocen,“ vrtěl rančer hlavou a zdvihal ruce v obranném gestu. „Vlastně ani nechci. Raději ihned odejděte! Máte deset minut, pak vás vyprovodím svou brokovnicí.“

Věděl jsem, že Allison nežertuje, a docela jsem mu rozuměl. Starost o své nejbližší mu svazovala ruce a v takové situaci se člověk nikdy nechová podle křesťanských zásad. Láska lidem po staletí lámala vaz, pomyslel jsem si. Všichni se snažíme ji celý život najít, doufáme, že právě teď se na nás usměje štěstí a osud nám ukáže, kdo je ten vyvolený. A právě v ten okamžik se stáváme nejzranitelnějšími. Přestáváme totiž myslet sami na sebe a svou pozornost upínáme k oné osobě či věci. Poskytujeme tak záminku, jak nás zlomit, nečestným lidem. Vyhrožují, že dotyčnému ublíží nebo ho rovnou zabijí. A právě tehdy se obdivná láska mění v ochromující strach. Strach, že o svého miláčka přijdeme a nadále budeme nuceni žít bez něj. Potkal jsem spoustu lidí, ať už mužů či žen, kteří tento stav neunesli a raději si podřezali žíly. Láska není pouhou vášní, nýbrž závazkem a odpovědností.

„Nedělejte ukvapené závěry, mister Allison,“ snažil jsem se dobrého muže ukonejšit. „Já bych totiž nerad zdechnul kvůli nedorozumění. Nehodláme vás vystavit zbytečnému nebezpečí. Prosím, zvažte naši nabídku, alespoň co se střeliva týče. Kvůli ranči jste riskovat neváhal. Uprostřed indiánské země se jedná o vskutku odvážný čin.“

Stařec se zamračil a já si uvědomil, že jsem trefil do citlivého místa. Přesto mě jeho odpověď trochu překvapila:

„Navahové jsou našimi přáteli. Nebojujeme s nimi. Jednou za čas se scházíme, abychom vykouřili dýmku a prodiskutovali, co všechno se za uplynulou dobu semlelo. Vzájemně spolu obchodujeme. My jim dáváme léky nebo nějakou tu krávu. Oni nám zase věnují tabák, bylinky nebo opracované kůže. Je to oboustranně výhodné partnerství. Jenže pokud se na prahu našich dveří objeví ten váš Joe Donovan, jsme vyřízení. Nikdo nám nepomůže a nechce se nám umírat kvůli nějakým zatraceným banditům. Vy budete dávno v tahu, zatímco náš ranč jim bude odkázán napospas. Nedostanete proto ani shnilé jablko! A teď odejděte! Jak jste vůbec mohli mít tu drzost si jen tak nakráčct na můj pozemek? Jste sobecká svině, pane Radigane. Myslíte pouze na svůj úkol a klidně byste pro jeho úspěch obětoval duše nevinných lidí!“

„Tak to není, věřte mi,“ dušoval jsem se, ale jakýkoliv odpor byl marný. Rančer se definitivně rozhodnul a nikdo mu jeho postoj nemohl vymluvit. Kde vlastně jsou ti členové jeho rodiny? Možná nahoře v patře. Nebo momentálně vůbec nejsou na ranči.

„Vypadněte!“ vykřikl muž a roztřepal se zlostí. V takové chvíli bylo lepší stáhnout ocas a přestat pokoušet matičku štěstěnu. Avšak nestihl jsem se ani otočit na patách, když dovnitř vtrhl Chico a zvolal:

„Donovan je tady! Nevím, jak se jim to povedlo, ale vyhmátli nás!“